

[C. F. Sørensen.]

sagt, ogsaa høflig, og jeg maa da sige, at det ærede Medlem synes ved visse Lejligheder gerne at ville klare sig med smaa Midler, men de Midler, det ærede Medlem anvendte i denne Forbindelse, var nu for smaa og for fattige. Det ærede Medlem henviste til, at jeg havde sagt, hvad der skulde ske i Landstingets fjerde Afsnit. Der skulde ske det, at Valgretsaldere blev nedsat, saaledes at Landstingsvælgerne ikke risikerede at komme op i 40erne, før de fik Stemmeret, og de tingvalgte skulde vælges af det nye Ting. Det er dette, det ærede Medlem ikke har forstaaet et Ord af, for det har jeg nemlig ikke sagt. Jeg har talt om de lyse Sider ved Grundloven af 1915, som mit Parti helt og fuldt har erkendt: Kvinders og Tyendes Valgret o. s. v., hvad det ærede Medlem kan læse, naar Forhandlingerne kommer i Fortrykket. Og saa føjede jeg til — jeg skal nu sige det saa langsomt og saa tydeligt, at det ærede Medlem maa kunne forstaa det —, at der ogsaa var mørke Pletter i Grundloven af 1915, og her nævnte jeg bl. a., at det kunde hælde Vælgerne at naa op til en Alder af 43, før de fik Valgret, og at det vilde være rimeligere, om de tingvalgte blev valgt af det nye Landsting i Stedet for af det afgaaende. Det var de mørke Pletter i Grundloven, som jeg henviste til, men jeg sagde ikke, at det var noget, som skulde ændres, naar der kom et nyt Tidsafsnit. Jeg er ked af at skulle sige Tingene to Gange, men hvad! naar Menneskenes Børn ikke kan forstaa, er man jo tvunget dertil. Nu haaber jeg, det ærede Medlem kan forstaa det.

Finansministeren (H. P. Hansen):

Jeg maa ikke have udtrykt mig tilstrækkelig klart, naar den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) mener, at det er Statens finansielle Forhold, der har vanskeliggjort Optagelsen af et fast Statslaan. Jeg har sagt, at vi har haft forskellige Vanskeligheder, som har hindret os i at faa dette Laan optaget, men det er ikke Statens Finanser, der har hindret det. Var der ikke indtruffet andre Forhold, som havde hindret det, havde vi nu haft optaget et Statslaan paa forholdsvis gode Betingelser, saadanne Betingelser, som jeg tror, det ærede Medlem, naar han skulde have udtalt sig derom, vilde have ment, at Staten godt kan være tjent med. Det er Forhold udefra, der har spillet ind, Forhold, som vi ikke har været Herre over. Men jeg haaber, at den Tid ikke er fjern, da det skal være muligt at naa til Optagelsen af et Laan.

Det ærede Medlem vilde gøre gældende, at vel var det rigtigt, at Landdistrikterne havde haft en betydelig Indtægtsstigning sidste Aar, men Aaret før havde været daarligt. Det er ikke ganske rigtigt. Aaret før havde Hovedstaden en Forøgelse af Indtægten med 52 Mill. Kr., Provinsbyerne med 39 Mill. Kr., men Landdistrikterne med 104 Mill. Kr. Det er altsaa i to Aar, der har været betydelig Stigning. Jeg siger ikke, at det er for meget, eller at det er tilstrækkeligt. Jeg har kun over for det ærede Medlem villet gøre opmærksom paa, at man dog bør nævne disse Ting med, naar man vil tale om, hvorledes Fremgangen har været andre Steder.

Saa er der Spørgsmaalet om Eksportpristallene, som jo interesserer det ærede Medlem overordentlig stærkt. Det ærede Medlem vil ikke haabe, at jeg er tilfreds med den Samtale, jeg har haft om dette Spørgsmaal med Departementschefen. Nej, det har jeg ikke Grund til at være tilfreds med, for, som jeg sagde, vi overvejer Sagen. Det er ikke Regeringen, som har fundet paa, at der her skulde ændres. Det er et Omraade, som Regeringen ikke blander sig i; det er et rent statistisk Arbejde, der udføres af Statistisk Departement, og jeg kendte ikke denne Ændring, før den forelaa tilgængelig for Offentligheden. Da der saa blev gjort Indsigelse udefra, førte jeg en Forhandling med Departementschefen, og jeg synes, at den Begrundelse, han har fremsat, er af den Beskaffenhed, at man ikke saadan helt kan feje den til Side med en Haandbevægelse ved at sige: det er rent galt, hvad der er sket, og hvis man ikke ændrer det, skal vi nok sørge for, at der sker en Ændring. Hvorfor nu tage det saa højtideligt? Vi har jo ikke afvist en Ændring i Forholdet, jeg har sagt, at vi undersøger Sagen og ser saa, hvilket Resultat det maatte være rimeligt at komme til.

Naar man er gaaet til denne ændrede Opstilling, er det, som jeg nævnte, anden Gang jeg havde Ordet, sket derved, at i 1931 gik Danmark bort fra Guldets; flere Lande, som man skal drage Sammenligning med, anvender ikke mere Aaret 1913; hvad Detailpristallene og Produktionsindeksene angaar, regner man med 1931 som Sammenligningsgrundlag. Der har ikke været gjort Indsigelse derimod fra nogen Side, og jeg synes heller ikke, det kan være saa forfærdeligt, hvad der er sket. Ser vi paa Udførselspriserne for Landbrugsvarer i de to Aar, 1913 og 1931, er de ikke saa stærkt afvigende. I 1931 var Tallet for Smør 2 Kr. 18 Øre pr. kg, i 1913 nøjagtig det